

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobkyně: **V. P.**, narozená

bytem

zastoupená: Mgr. Davidem Rašovským, advokátem
se sídlem Hlinky 135/68, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/50464-920, sp. zn.
SZ/106/2014/4S-VYK

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 3. 2018, čj. MPSV-2018/50464-920, sp. zn. SZ/106/2014/4S-VYK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právního zástupce žalobce Mgr. Davida Rašovského, advokáta se sídlem Brno, Hlinky 135/68, 602 00 Brno, ve výši 4.719 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobkyně napadala rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. MPSV-2018/50464-920, sp. zn. SZ/106/2014/4S-VYK a domáhala se jeho zrušení.
2. Žalobu pak doplnil ustanovený právní zástupce takto:
Zástupce nejprve provedl sumarizaci dosavadního průběhu správního řízení a předchozích dvou soudních řízení u Krajského soudu v Brně.
3. Žalobkyně dne 27. 11. 2013 podala žádost o změnu výše příspěvku na péči, kdy jí byla vyplácena částka 4.000 Kč měsíčně, neboť byla považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v II. stupni – středně těžká závislost. Touto žádostí chtěla žalobkyně dosáhnout změny stávajícího rozhodnutí o příspěvku na péči v tom smyslu, že by jí byl ode dne podání žádosti vyplácen příspěvek ve výši 8.000 Kč, což odpovídá stupni III. – těžká závislost dle ust. § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ust. § 11 odst. 2 zákona o sociálních službách.
4. V rámci řízení o příspěvku u správního orgánu I. stupně (Úřad práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě) bylo provedeno sociální šetření podle ust. § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách prostřednictvím sociálního pracovníka, jak vyplývá ze záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. Současně byl zpracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně pro účely posouzení stupně závislosti osoby podle ust. § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách ve spojení s ust. § 8 odst. 1 písm. g) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.
5. Správní orgán I. stupně vydal dne 19. 2. 2014 rozhodnutí č. j. 19381/2014/JIH, kterým ponechal příspěvek na péči v původní přiznané výši 4.000 Kč měsíčně. Své rozhodnutí opřel zejména o posudek o zdravotním stavu žalobkyně vypracovaný posuzující lékařkou MUDr. A. M. Z posudku vyplynulo, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby v těchto oblastech: oblékání a obouvání; tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. To představuje pět základních životních potřeb a její diagnóza byla tedy vyhodnocena jako středně těžká závislost, tj. II. stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby. Žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a podala odvolání k MPSV ČR jako věcně a funkčně příslušnému správnímu orgánu. Správní orgán II. stupně si rovněž nechal vypracovat posudek, a to Posudkovou komisí MPSV ČR (dále jen „Posudková komise“) za účelem posouzení stupně závislosti. Posudková komise ve svém posudku došla k poněkud jiným závěrům, než posudkový lékař zpracovávající posudek pro správní orgán I. stupně. Posudková komise uzavřela, že žalobkyně nezvládá bez pomoci jiné fyzické osoby tyto základní životní potřeby: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost.

Odvolací správní orgán vycházejí z uvedeného posudku PK pak rozhodl tak, že zčásti rozhodnutí změnil a ve zbytku potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 5. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2881/14/4S-VYK.

6. Žalobkyně podala ke Krajskému soudu v Brně proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2881/14/4S-VYK žalobu datovanou dnem 5. 8. 2014, v níž namítala, že MPSV, jakožto odvolací správní orgán nerozhodl v souladu se zákonnými požadavky na hodnocení důkazů, když zcela rezignoval na posouzení všech důkazů ve vzájemné souvislosti a vystačil si pouze s posudkem zpracovaným Posudkovou komisí. Odvolací správní orgán dle žalobkyně nedostal požadavků na hodnocení důkazů z hlediska jejich přesvědčivosti a úplnosti, jelikož se Posudková komise nevyrovnala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a neodůvodnila řádně své závěry, nýbrž pouze konstatovala, že pro uznání závislosti v namítaných oblastech není medicínský podklad.
7. O podané žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 11. 2015, č. j. 41A 81/2014-40 tak, že rozhodnutí MPSV ze dne 5. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/2881/14/4S-VYK, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Soud ve svém rozsudku zdůraznil, že ze sociálního šetření má za zjištěné, že pokud jde o komunikaci psanou zprávou, nebo vůbec komunikaci prostřednictvím písma, žalobkyně by pro toto absolutně nemohla vzhledem ke svým zdravotním problémům zvládnout. V oblasti stravování měl soud ze sociálního šetření i z posudku PK za zjištěné, že žalobkyně je schopna najíst se jen takového jídla, které jí někdo naservíruje a naporcuje, protože naporcovat si např. maso by nikdy nezvládla, přičemž toto je nedílnou součástí každodenní stravy. U základní životní potřeby péče o zdraví soud uvedl, že s ohledem na problémy s jemnou motorikou žalobkyně není schopna léky si sama připravit, aby je mohla požit. Z rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k závěru o neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku PK, neboť se PK s třemi základními životními potřebami, a to komunikací, stravováním a péčí o zdraví, dostatečně a přesvědčivým způsobem nevyřádala.
8. Ministerstvo práce a sociálních věcí po zrušení svého rozhodnutí Krajským soudem v Brně nechalo vyhotovit nový posudek PK za účelem posouzení stupně závislosti. PK ve svém posudku ze dne 24. 3. 2016 došla k stejným závěrům jako v posudku předchozím a uzavřela, že žalobkyně nezvládá bez pomoci jiné fyzické osoby tyto základní životní potřeby: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost. Ministerstvo práce a sociálních věcí, vycházejí z uvedeného posudku PK, pak rozhodlo dne 28. 4. 2016 v rozhodnutí č. j. MPSV-2016/84824-920 tak, že zčásti rozhodnutí změnilo a ve zbytku potvrdilo.
9. Žalobkyně se závěry odvolacího správního orgánu nesouhlasila a opětovně podala ke Krajskému soudu v Brně proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 4. 2016 žalobu datovanou dnem 24. 6. 2016, v níž namítala, že Ministerstvo práce a sociálních věcí, jakožto odvolací správní orgán, nerozhodl v souladu se zákonnými požadavky na hodnocení důkazů, když zcela rezignoval na posouzení

všech důkazů ve vzájemné souvislosti a vystačil si pouze s posudkem zpracovaným PK. Odvolací správní orgán dle žalobkyně nedostal požadavkům na hodnocení důkazů z hlediska jejich přesvědčivosti úplnosti, jelikož se PK nevyrovnala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a neodůvodnila řádně své závěry, nýbrž pouze konstatovala, že pro uznání závislosti v namítaných oblastech není medicínský podklad.

10. O podané žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 5. 2017, č. j. 41A 39/2016-47 tak, že rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 28. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/84824-920, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Soud dospěl ve svém rozhodnutí k těmto závěrům: Soud vyslovil domněnku, že aby byl zjištěn náležitě skutkový stav věci, a to s ohledem na posouzení stupně závislosti žalobkyně, bylo by potřeba nejprve provést nové důkladné sociální šetření pracovníkem úřadu práce, který by skutečně (fyzicky) zjistil, které úkony základních životních potřeb je schopna posuzovaná sama zvládat či nikoliv (nikoliv pouze napsat, co kdo sdělí). Soud měl i nadále velké pochybnosti o tom, zda je žalobkyně schopna zvládat úkon komunikace, stravování a péče o zdraví. Především je třeba vypíchnout, že soud jednoznačně upozornil, že již ze sociálního šetření ze dne 29. 11. 2013 vyplývá, že z psané komunikace zvládá žalobkyně pouze podpis a nic jiného. Podle názoru soudu tedy nebylo dosud postaveno najisto, jestli žalobkyně krom mluvené řeči je schopna komunikovat (dorozumět se) jinými běžnými komunikačními prostředky, když v současné době je třeba i mobilní telefon nutně považovat za běžný komunikační prostředek, ať již jde o psanou sms zprávu, telefonický hovor, psaný e-mail apod. Obdobně pak ke stravování soud uvedl, že nebylo dosud řádně zjištěno, zda žalobkyně zvládne sama si stravu naporcovat a naservírovat, či si nalít nápoj. Dále se soud vyjádřil k péči o zdraví, kdy měl s ohledem na dokazování proběhlé u soudu za pochybné, zda žalobkyně je schopna si sama připravit léky, byť i jen do týdenního dávkovače, neboť v takovém případě by musela sama zvládnout si vytlačit léky z plata, což podle výpovědi svědka – jejího syna u soudu rozhodně sama nezvládne. Soud pak uzavřel, že ohledem na skutečnost, že před vypracováním nového posudku PK nebylo provedeno nové sociální šetření, kdy sociální pracovník by skutečně zjistil, tedy přítomností v domácnosti, fakticky zjistil, zda posuzovaná je fyzicky schopna s ohledem na svůj zdravotní stav uvedené úkony zvládat či do jaké míry, anebo nikoliv nebyl dosud náležitě zjištěn stav věci, a z toho důvodu také považoval žalobu za důvodnou a v plné rozsahu jí vyhověl.
11. Ministerstvo práce a sociálních věcí po zrušení svého rozhodnutí Krajským soudem v Brně nechalo vyhotovit nový posudek PK za účelem posouzení stupně závislosti. PK ve svém posudku ze dne 30. 11. 2017 a v jeho doplnění z 15. 2. 2018 došla k stejným závěrům jako v posudku předchozím a uzavřela, že žalobkyně nezvládá bez pomoci jiné fyzické osoby tyto základní životní potřeby: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost. Ministerstvo práce a sociálních věcí, vycházející z uvedeného posudku PK, pak rozhodlo dne 9. 3. 2018 v rozhodnutí č. j. MPSV-2018/50464-920 tak, že zčásti rozhodnutí změnilo a ve zbytku potvrdilo.

12. Žalobkyně proti rozhodnutí tedy podala žalobu a v žalobních bodech pak uvedla následující.
13. Má za to, že ze strany žalovaného opět nebylo rozhodnuto v souladu se závazným právním názorem Krajského soudu v Brně, vysloveném v jeho rozsudku ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., což je samo o sobě v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 9. 10. 2018, č. j. 2Afs 80/2008-67). Z citovaného ustanovení s.ř.s. vyplývá, že v konkrétní věci, kterou soud řešil a ní zrušil rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán povinen právní názor soudu respektovat, a to bez ohledu na to, zda se jedná o část odůvodnění zakládající ratio decidendi, anebo pouze obiter dictum. Jestliže tedy správní orgán po zrušujícím rozsudku nerespektoval právní názor vyslovený soudem, je takové rozhodnutí nezákonné.
14. Dle názoru Krajského soudu v Brně nebyl posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý, přičemž především nebyl zjištěn skutkový stav věci ve své úplnosti (§ 3 správního řádu). Pro další průběh správního řízení uložil soud odvolacímu správnímu orgánu, nechť je zpracován nový posudek PK MPSV s tím, že ovšem bude zaměřen na zjištění zdravotního stavu žalobkyně vyšetřením žalobkyně zajištěné osobní účastí žalobkyně u posudkové komise MPSV. K tomu žalobkyně dodává, že s ohledem na svůj zdravotní stav, zejména co se týče pohybového ústrojí, není schopna absolvovat cestu autem či autobusem z Jihlavy do Brna, a proto bylo na místě buď provést vyšetření jedním z členů PK MPSV přímo u žalobkyně v bytě, anebo zajistit provedení důkladného vyšetření vyžádáním vyšetření zdravotního stavu u poskytovatele zdravotních služeb (viz např. čl. 3 odst. 10 metodického pokynu). Na to však PK zcela rezignovala a již několikrát si vystačila s „papírovým“ posouzením zdravotního stavu žalobkyně. V tomto ohledu lze s politováním konstatovat, že odvolací správní orgán opakovaně nereflektuje závazné pokyny uložené mu soudem a v končeném důsledku opomíjí závazný právní názor soudu. Opětovně je třeba zdůraznit, že soud žádal, aby byl před vydáním nového rozhodnutí žalovaným doplněn posudek PK MPSV tak, aby se řádným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil k otázce komunikace, stravování a péče o zdraví. Přesto dle názoru žalobkyně MPSV rozhodlo opět na podkladě neúplného a nepřesvědčivého, ačkoliv doplněného posudku PK.
15. Ohledně požadavků úplnosti a přesvědčivosti posudků zastává NSS konstantní názor. Např. z rozsudku NSS ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. 4Ads 125/2011, plyne, že *„K závěru o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči“*. Pro závěr o úplnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise je tedy nutné, aby posudek vycházel z dostatečného množství podkladů k posouzení zdravotního stavu, vyrovnal se s otázkami zdravotního stavu posuzované fyzické osoby, a aby dostatečně odůvodňoval přijetí posudkového závěru (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 6Ads 109/2009).

16. Správní orgán musí vycházet z posudku, který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 4Ads 50/2009).
17. „Posudek o zdravotním stavu žadatele o příspěvek na péči představuje zásadní a rozhodující důkaz ve věci, a proto není možné ustoupit od požadavku na jeho bezvýhradnou úplnost a přesvědčivost, která se odvíjí od přezkoumatelnosti ve vztahu k zákonem stanoveným podkladům (lékařským zprávám, zprávám ze sociálního šetření, atp.). Požadavek hodnotit posudky z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti vychází z premisi, že odborné závěry v posudcích vyslovené nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému k posouzení nedisponují potřebnými znalostmi“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 3Ads 129/2014). Toto omezení ovšem nezabavuje správní orgán povinnosti hodnotit ve správním řízení provedené důkazy, a tudíž i správnost posudku z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti.
18. Ačkoliv bývá posudek PK rozhodujícím důkazem, nepředstavuje svou povahou závazné stanovisko ve smyslu ust. § 149 správního řádu, poněvadž zejména jeho závaznost není zákonem deklarována (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, sp. zn. 3Ads 77/2009), proto je třeba na tento posudek nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, jehož správnost není presumována, a jenž podléhá hodnocení správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 6Ads 143/2009).
19. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný nerozhodl v souladu se zákonnými požadavky na hodnocení důkazů, zejména nepřistoupil na hodnocení posudku PK jako každého jiného důkazu a nehodnotil ani všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Rovněž žalobkyně poukazuje na to, že závěry posudku PK neodpovídají závěrům podkladů, z kterých členové Posudkové komise při zhotovování posudku vycházeli (zejména se jedná o výsledek sociálního šetření), a tudíž tu existují takové rozpory, které nevylučují jakékoliv pochybnosti.
20. I když má posudek mimořádný význam v řízení o příspěvek na péči, není důkazem rozhodujícím. Posudek nesmí z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti vzbuzovat žádných pochyb a nesmí tu být ani jiné skutečnosti či důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Žalovaný byl povinen při posuzování věci posudek PK zhodnotit z výše uvedených hledisek. Dle žalobkyně však žalovaný v tomto ohledu pochybil.
21. Žalobkyně, jak již uvedla v řízení o příspěvku na péči a v obou žalobách, tak i nyní uvádí a zdůrazňuje, že v oblasti **komunikace** je podle jejího názoru závislá na pomoci jiné fyzické osoby, a to zejména proto, že není schopna sama komunikovat psanou formou. Vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobkyně nemůže uchopit do žádné ruky psací potřeby, jako jsou propiska, tužka apod., s pomocí jiné osoby je schopna se podepsat, a i to jí činí velké obtíže. Žalobkyně není schopna používat mechanické prostředky komunikace sama, ale pouze za asistence syna, či jiné osoby. Velké potíže jí pak činí ovládat mobilní telefon, jenž je považován za běžný

komunikační prostředek, poněvadž atrofie svalstva na rukách jí to neumožňuje. Ruce má velmi slabé, a proto jí činí potíže udržet v ruce jakoukoliv psací potřebu. Za komunikaci v přijatelném standardu nelze považovat obtížné a špatně čitelné napsání krátké zprávy rukou nebo obtížné „vytūkávání“ textu či telefonního čísla na mobilním telefonu (srov. Metodický pokyn ředitele odboru posudkové služby pro Posudkové komise MPSV ze dne 27. 10. 2014, účinný ode dne 15. 11. 2014, jenž klade důraz na prevenci pochybení při posuzování stupně závislosti). Žalobkyně upozorňuje, že v záznamu ze sociálního šetření ze dne 21. 7. 2017 je u komunikace uvedeno, že byla ověřena tvrzená skutečnost obtíží s vlastnoručním podpisem, což je jednoznačně potvrzeno, když je konstatováno, že žalobkyně měla obtíže uchopit psací potřebu (tužku), písmo bylo roztřesené a špatně čitelné, další text by již napsat nezvládla. Na telefonu zvládne pouze hovor přijmout, ale již nezvládne čísla na telefonu vytukat. V tom případě však nelze v žádném případě hovořit o přijatelném standardu zvládání základních životních potřeb. Žalobkyně tedy nezvládá komunikaci, kdy z přílohy 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb. vyplývá, že v oblasti komunikace se musí zkoumat schopnost posuzovaného používat běžné komunikační prostředky, což krom mluveného slova u žalobkyně nepřípadá v úvahu.

22. Žalobkyně dále namítá nesprávnost posouzení schopností zvládat základní životní potřebu **stravování**, jelikož není schopna si sama jídlo naporcovat příborem, což jí musí dělat pečovatelky, případně její syn. Dále žalobkyně není schopna si jídlo naservírovat. To ostatně plyne i ze sociálního šetření, kde je konstatováno, že drtivou většinu úkonů při přípravě stravy jí dělají pečovatelky. Žalobkyně si neukrojí ani nenamaže pečivo, nenaporcuje stravu, neotevře pet láhev s pitím, nerozbalí zabalené potraviny. S podivem však PK dospěla k závěru, že stravu naporcovat si žalobkyně zvládne, a to bez jakékoliv opory v podkladech, z nichž PK vycházela. Úvahy PK o absenci postižení hybnosti horních končetin, parézy či poruchy úchopu neodpovídají objektivní skutečnosti. Jde o pouhé hledání zdůvodnění pro opětovné zamítnutí žádosti žalobkyně. Je rozhodně hodné zřetele, že v předchozím rozhodnutí bylo argumentováno možností naservírovat a přemístit stravu posouváním či využitím servírovacího stolku, resp. přemístěním jídla z kuchyňské linky na servírovací stůl.
23. Žalobkyně nesouhlasí také s posouzením oblasti péče o zdraví, když její zdravotní stav zcela vylučuje, aby sama zvládala tuto základní životní potřebu. PK již poněkoličtější dospěla k závěru, že žalobkyně tuto potřebu zvládá. Žalobkyně však není schopna si léky s ohledem na její postižení rukou sama aplikovat. Ostatně v záznamu o sociálním šetření je zřetelně uvedeno, že si žalobkyně nevybalí léky, pročť jí je musí chystat v pracovní dny pečovatelka a o víkendech syn. Je třeba akcentovat, že bez schopnosti připravit si léky k jejich aplikaci vytlačení z pláta, nelze péči o zdraví jako jednu ze základních životních potřeb zvládat a vykonávat. V této oblasti odkázala na Metodický pokyn ředitele odboru posudkové služby pro Posudkové komise MPSV ze dne 27. 10. 2014, dle něhož k neschopnosti zvládat péči o zdraví může dojít při ztrátě jemné motoriky rukou. U žalobkyně bylo zjištěno postižení jemné motoriky v stupni poškození lehký až středně těžký.

24. Za zcela absurdní a v podstatě nepřezkoumatelný závěr lze označit tvrzení, že vyjádření ortopedického specialisty MUDr. R. P. stran neschopnosti žalobkyně připravit si a naporcovat stravu, odšroubovat víčko u láhve, nalít si vodu, připravit si léky, a že má oslabenou práci s mobilem za jeho vlastní subjektivní názor. Přitom nelze v této souvislosti přehlédnout, že doplňující posudek PK MPSV byl zpracován na základě námítky žalobkyně k tomu, že se nevyrovnala právě s lékařskou zprávou o vyšetření tímto specialistou. Žalobkyně považuje za neuvěřitelné s jakou arogancí se PK MPSV vyjádřila ke zjištění MUDr. P. Na místo, aby bylo reagováno novým důkladným vyšetřením žalobkyně, jak nakonec soud požadoval (viz výše), byl závěr MUDr. P. naprosto bagatelizován zcela zjednodušujícím konstatováním o subjektivním názoru. Žalobkyně s tím zásadně nesouhlasí, protože se zcela evidentně jedná o objektivní zjištění tohoto lékaře na základě podrobného vyšetření.
25. Na základě výše uvedeného má žalobkyně za to, že žalovaný vycházel z posudku PK, aniž by posoudil všechny důkazy ve vzájemné souvislosti, nevypořádal se s přesvědčivostí a úplností posudku a rozhodl tak v rozporu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, který platí i pro odvolací řízení. PK se nevyrovnala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, její závěry nekorespondují s podklady použitými pro zpracování posudku, tyto rozpory PK neodstranila, což vedlo k nedostatečnému odůvodnění přijatého posudkového závěru.
26. Z výše uvedených důvodů proto považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, a domáhala se vydání rozsudku, kterým soud rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2018 zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Požadovala rovněž úhradu vzniklých jí nákladů řízení.
27. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný sdělil tyto podstatné skutečnosti:
28. Na základě rozsudku Krajského soudu v Brně požádal žalovaný dne 7. 1. 2016 PK MPSV Brno o nové posouzení stupně závislosti žalobkyně. PK MPSV zasedala dne 24. 3. 2016 a dospěla ke stejnému posudkovému závěru jako dne 14. 5. 2014. PK MPSV se v celém rozsahu posudkově shodla se svým předchozím posudkovým závěrem. Uvedla, že měla dostatečnou průběžně dokládanou zdravotní dokumentaci o aktuálním zdravotním stavu žalobkyně, která neprokazuje zásadní změnu jejího zdravotního stavu od minulého posouzení v roce 2010, kdy jí byl přiznán dle tehdy platné legislativy příspěvek na péči v II. stupni závislosti. Dle MPSV jsou veškerá vyšetření provedena standardním způsobem ve zdravotnickém zařízení a neobsahují rozpory. Zdravotní stav žalobkyně považuje PK MPSV za dlouhodobě stacionární. Na základě výše uvedeného posudku PK MPSV žalovaný rozhodnutím č. j. MPSV-2016/84824-920 ze dne 28. 4. 2016 zčásti změnil rozhodnutí Úřadu práce č. j. 19381/2014/JIH ze dne 19. 2. 2014 tak, že se návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 27. 11. 2013 zamítá. Ve zbytku bylo rozhodnutí na základě posudku PK MPSV Brno ze dne 24. 3. 2016 potvrzeno.

29. Uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016 napadl zmocněnec žalobou ke krajskému soudu, který rozsudkem ze dne 23. 6. 2016, č. j. 41A 39/2016-47 ze dne 31. 5. 2017, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že nebyl dle § 3 správního řádu dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav věci a před vypracováním posudku PK MPSV mělo být provedeno nové sociální šetření v místě bydliště žalobkyně, kterým mělo být ověřeno, zda je či není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti komunikace, stravování a péče o zdraví. Dále krajský soud doporučil, aby jednání PK MPSV byla žalobkyně osobně přítomna a PK MPSV tak mohla zjistit, jakých úkonů je či není schopna.
30. Na základě výše uvedeného rozsudku krajského soudu provedl žalovaný dne 21. 7. 2017 sociální šetření v místě bydliště žalobkyně a následně dne 24. 7. 2017 požádal PK MPSV o nové posouzení stupně závislosti. Dle posudku PK MPSV Brno ze dne 30. 11. 2017 vypracovaného i na základě nově vypracovaného sociálního šetření je žalobkyně nadále osobou, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách nadále považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nezvládá pět základních životních potřeb v oblasti mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost. Tento stav byl i ke dni 27. 11. 2013. PK MPSV uvedla, že nové sociální šetření ze dne 21. 7. 2017 bylo prostudováno a zhodnoceno v kontextu se zdravotním stavem odvolatelky. PK MPSV prostudovala podkladovou dokumentaci jak ze spisu, tak nově doložené lékařské nálezy. Dokumentace byla dostačující k projednání v nepřítomnosti žalobkyně. PK MPSV uvedla, že nemůže provést odborná vyšetření v domácnosti (jak opakovaně při všech řízeních navrhuje pečující osoba) za účasti odborného lékaře, neboť PK MPSV není schopna zajistit v domácnosti jednání celé posudkové komise, žalovaný však má bohatě doloženou dokumentaci odborných lékařů, u kterých je sledována, takže zdravotní stav je z této dokumentace dostatečně dokumentován.
31. Dne 5. 12. 2017 obdržel žalovaný písemné vyjádření žalobkyně k podkladům před vydáním rozhodnutí, ve kterém nesouhlasí se závěry PK MPSV ze dne 30. 11. 2017 s tím, že žalobkyně nezvládá tři základní životní potřeby v oblasti komunikace, stravování a péče o zdraví. Dle žalobkyně se PK MPSV řádně nevypořádala se zjištěními ohledně zdravotního stavu, jež vyplývají z lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 12. 6. 2017. Dále odkázala na Metodický pokyn ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise MPSV ze dne 27. 10. 2014, kde je pro účely posuzování základní životní potřeby péče o zdraví v bodě 8 na straně 19 písm. c) uvedeno, že k neschopnosti zvládat péči o zdraví může dojít např. při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, ztrátě jemné motoriky, což je v rozporu se závěry PK MPSV. Žádala proto o provedení doplňujícího posouzení svého zdravotního stavu s tím, aby PK MPSV řádně zdůvodnila, proč nepovažuje za relevantní zjištění uvedeného neurologa ze dne 12. 6. 2017, a aby se vypořádala s metodickým pokynem. Při jednání dne 15. 2. 2018 neshledala PK MPSV, po vyhodnocení všech skutečností, které vedly k požadavku na doplnění posudku, důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru ze dne 30. 11. 2017.

Žalobkyně byla pozvána k jednání PK MPSV dne 15. 2. 2018, avšak dne 17. 1. byla synem žalobkyně omluvena z důvodu nepříznivého zdravotního stavu.

32. V doplňujícím posudkovém hodnocení ze dne 15. 2. 2018 PK MPSV uvedla, že nově doložený ortopedický nálezní MUDr. P. ze dne 12. 6. 2017 obsahuje diagnostický souhrn a informaci, že žalobkyně je mobilní na vozíku. Neobsahuje objektivní nálezní. Při prostudování dokumentace nebylo PK MPSV zjištěno stran ortopedické ani jiné dokumentace objektivizované zhoršení zdravotního stavu odvolatelky s dopadem na nezvládání dalších základních životních potřeb.
33. Žalovaný následně vyhodnotil posudek PK MPSV ze dne 30. 11. 2017 a jeho doplněk ze dne 15. 2. 2018 za úplný, objektivní a přesvědčivý stěžejní důkazní prostředek, který vycházel jak ze zdravotní dokumentace, námitek uvedených v odvolání, tak i funkčních důsledků zdravotního postižení. Po zhodnocení všech okolností žalovaný konstatoval, že žalobkyně je ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat pět základních životních potřeb v oblasti mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost a považuje se tak nadále za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost). Splňuje tedy nadále zákonné podmínky nároku na příspěvek na péči ve výši 4.400 Kč měsíčně (do 31. 7 2016 ve výši 4.000 Kč měsíčně). Nebyly tedy splněny podmínky pro zvýšení již přiznaného příspěvku na péči a žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 9. 3. 2018 s výrokem, že za I. podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, se odvolání zčásti mění tak, že návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 27. 11. 2013 pod č. j. MPSV-UP/1860135/13/AIS-SSL se zamítá a II. dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se napadené rozhodnutí ve zbytku potvrzuje.
34. K žalobním bodům žalovaný uvádí, že za schopnost zvládat základní životní potřebu v oblasti komunikace se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky. K neschopnosti komunikace může vést těžké postižení funkce horních končetin, praktická a úplná nevidomost obou očí (neschopnost produkovat psanou zprávu), praktická a úplná hluchota (neschopnost dorozumět se mluvenou řečí) a těžké formy hluchoslepoty, dále závažné duševní a mentální poruchy, jako např. středně těžká, těžká a hluboká mentální retardace nebo demence, případně jiná těžká psychická postižení (viz Instrukce náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 ve věci posuzování zdravotního stavu pro účely zákona o sociálních službách, která je účinná od 1. 9. 2016). PK MPSV neuznala za nezvládanou namítanou základní životní potřebu v oblasti komunikace, neboť u žalobkyně nebyla prokázána porucha řeči a závažnější porucha smyslových funkcí, podepíše, nejedná se u ní o ztrátu úchopové schopnosti, proto nebyl shledán objektivní medicínský korelát

v neschopnosti úchopu tužky (silnější fixy apod.), ani zdravotní stav žalobkyně neodůvodňuje neschopnost vyřukání čísla na telefonu při využití vhodného přístroje. Žalobkyně je plně orientovaná všemi kvalitami, bez prokázaného závažného kognitivního deficitu a bez mentálního omezení. Je tedy schopna běžné komunikace bez potíží, s určitými obtížemi psané komunikace.

35. Žalovaný dále uvedl, že za schopnost zvládat základní životní potřebu v oblasti stravování se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. K neschopnosti zvládat stravování může dojít např. při anatomické nebo funkční ztrátě obou horních končetin nebo anatomické ztrátě podstatných částí obou horních končetin s nemožností využít protézu k uchopení věci, při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, při praktické a úplné nevidomosti obou očí a také při těžkých duševních poruchách, spojených se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny stravovací stereotypy (viz Instrukce náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 ve věci posuzování zdravotního stavu pro účely zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, která je účinná od 1. 9. 2016). Naservírování stravy (přemístění stravy a nápoj z místa přípravy na místo konzumace) je možno realizovat nejen přenášením, ale i posouváním nebo např. převezněním na servírovacím stolku nebo na invalidním vozíku. Tzn., že samotný údaj o používání dvou francouzských holí nebo invalidního vozíku nemusí podmiňovat neschopnost naservírovat stravu. Předpokladem k tomu však je zejména zachovaná funkce obou horních končetin (včetně rukou) a přiměřené duševní kompetence. PK MPSV neuznala za nezvládanou základní životní potřebu v oblasti stravování, neboť u žalobkyně není prokázáno poškození hybnosti horních končetin, nejsou přítomné parézy ani porucha úchopu, které by byly objektivním korelátem k nezvládnutí porcování a servírování stravy. Dle dlouhodobě doložené dokumentace je schopna chůze na krátké vzdálenosti po bytě, je tedy schopna přizpůsobit místo stravování místu servírování tak, aby nemusela jídlo přenášet.
36. Za schopnost zvládat základní životní potřebu v oblasti péče o zdraví se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc. K neschopnosti zvládat péči o zdraví může dojít např. při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, ztrátě jemné motoriky, těžké poruše funkce nosného a pohybového ústrojí, praktické a úplné nevidomosti obou očí a při těžkých duševních poruchách spojených se sociální dezintegrací. PK MPSV neuznala za nezvládanou namítanou základní životní potřebu v oblasti péče o zdraví, neboť žalobkyně má přiměřené mentální a smyslové schopnosti ke zvládnutí této potřeby. Není u ní prokázána závažná porucha kognitivních funkcí a je proto schopna dodržet léčebný režim. Je schopna si vzít léky z dávkovače, které mohou být nachystány do týdenního dávkovače. Toto z posudkového hlediska může provést pečující osoba 1x týdně, nejedná se pak o každodenní nutnost opakovaného úkonu.

37. Žalovaný dále uvedl, že PK MPSV dospěla k závěru, že u žalobkyně nebylo prokázáno těžké omezení nebo ztráta hybnosti horních končetin. Jemná motorika je sice narušena, není však prokázána těžká úchopová porucha obou horních končetin, ani ztráta úchopové schopnosti, která by byla objektivním podkladem k nezvládnutí bazálních životních potřeb v rozsahu potřebném pro sebe péči v oblasti komunikace, stravování a péče o zdraví. Po zhodnocení neurologických nálezů nebylo prokázáno zhoršení této funkce na úroveň těžkého postižení nebo ztráty funkce, a nález na horních končetinách je dle objektivních nálezů stejný. Z ortopedického hlediska je omezení hybnosti pravého ramene dostačující pro zvládnutí základní životní potřeby stravování, péče o zdraví a komunikace. I tak omezení hybnosti pravého ramene není těžké se ztrátou funkce, ostatní klouby horních končetin rovněž nejsou s těžkým omezením hybnosti. Na kloubech dolních končetin rovněž není prokázáno těžké omezení hybnosti. Nejsou prokázány těžké parézy nebo plegie dolních končetin. Rovněž není prokázáno ani ztuhnutí celé páteře s dopadem na nezvládnutí namítaných základních životních potřeb. Dle platných právních norem není prokázána těžká porucha funkce, všechny doposud uznané potřeby zohlednily zdravotní stav žalobkyně vstřícně. To, že žalobkyně některé úkony nezvládá, nemá dle PK MPSV v doložené dokumentaci objektivní medicínský korelát.
38. Žalovaný uvádí, že při posuzování zdravotního stavu žalobkyně PK MPSV vycházela z rozsáhlé, průběžně dokladané zdravotní dokumentace, která podrobně popisuje zdravotní obtíže jmenované a v souladu s příslušnými platnými zákonnými předpisy. PK MPSV nemohla provést požadovaná odborná vyšetření v domácnosti žalobkyně za účasti odborného lékaře, neboť není schopna zajistit v domácnosti jednání celé posudkové komise. Žalobkyně byla pozvána k jednání PK MPSV dne 15. 2. 2018, avšak dne 17. 1. 2018 byla synem omluvena z důvodu nepříznivého zdravotního stavu.
39. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování stupně závislosti oprávněné osoby vychází PK MPSV stejně jako OSSZ dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu žadatele doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, dále z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby žadatele, popř. z výsledků funkčních vyšetření a z výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. To znamená, že v rámci posuzování stupně závislosti je předmětem posuzování i naplnění dalších zákonných podmínek. Výsledkem celkového posouzení je následně přiznání či nepřiznání příspěvku na péči a stanovení možné výše přiznaného příspěvku. Stanovení stupně závislosti pro účely odvolacího řízení dle § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, je pouze v kompetenci PK MPSV ČR. Posudkový lékař OSSZ a posudková komise MPSV nejsou subjekty příslušnými rozhodovat o nároku a výši příspěvku na péči (pouze stanoví stupeň závislosti). Věcně příslušnými k rozhodování jsou úřady práce v prvostupňovém řízení a MPSV v odvolacím řízení. Správní orgány jsou s ohledem na uvedená zákonná ustanovení vázány závěry posuzujícího subjektu (OSSZ, PK MPSV), a to do té míry, že se od nich nemohou odchýlit, tedy rozhodnutí (Úřadu práce, popř. MPSV) o příspěvku na péči musí korespondovat se závěry posuzujících orgánů. Žalovaný dále uvádí, že v rámci

správního řízení postupoval tak, aby byla naplněna zásada materiální pravdy dle 3 správní řádu, a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Neuznání základních životních potřeb v oblasti komunikace, stravování a péče o zdraví neznámá, že by žalovaný nepostupoval v rámci zákona přiměřeně a s důrazem na ochranu oprávněných zájmů, neboť zdravotní postižení žalobkyně jakkoli závažné, není indikací k zákonnému nároku na uznání základních životních potřeb v oblasti komunikace, stravování a péče o zdraví. Dále pak žalovaný uvedl, že žalobkyní zmiňovaný ortopedický nález MUDr. P. ze dne 12. 6. 2017 dle PK MPSV obsahuje pouze diagnostický souhrn a informace, že žalobkyně je mobilní na vozíku. Neobsahuje objektivní nález.

40. Žalovaný po opětovném přezkoumání celé věci neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto navrhoval, aby soud dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
41. Krajský soud v Brně na tomto místě uvádí, že z připojených správních spisů i spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 41A 39/2016 bylo zjištěno, že „spor“ mezi žalobkyní a žalovaným o výši příspěvku na péči, resp. o změnu této výše probíhá již od listopadu roku 2013, kdy 27. 11. tohoto roku podala žalobkyně žádost o změnu výše příspěvku na péči, kdy jí byla vyplácena částka 4.000 Kč měsíčně, neboť byla považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost. Od počátku je „spor“ mezi žalobkyní a žalovaným v tom, že žalobkyně tvrdí, že mimo úkonů, u nichž žalovaný má za to, že je nezvládá, nezvládá také bez pomoci jiné fyzické osoby základní potřeby, a to komunikace, stravování a péče o zdraví.
42. Krajský soud v Brně „naposledy“ rozhodl dne 31. 5. 2017 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/84824-920, sp. zn. SZ/106/2014/4S-VYK zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (rozsudek KS Brno 41A 39/2016-47), neboť posudek PK MPSV ČR, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016 krajský soud nepokládal zatím za posudek celistvý a přesvědčivý, když dle názoru soudu nebylo zatím najisto postaveno, zda žalobkyně je schopna sama zvládat úkon komunikace, stravování a péče o zdraví. Dospěl k závěru, že před vydáním nového rozhodnutí, je třeba vypracovat nový posudek PK MPSV, provést nové sociální šetření, kdy sociální pracovník by skutečně zjistil, tedy přítomností v domácnosti fakticky zjistil, zda posuzovaná je fyzicky schopna s ohledem na svůj zdravotní stav uvedené úkony zvládat či do jaké míry anebo nikoliv, když soud měl za to, že zatím nebyl v tomto směru zjištěn náležitě stav věci. Uvedeno dále, že šetření by mohlo být provedeno i tak, pokud by PK MPSV nepožádala o sociální šetření Úřad práce, i přímo některým ze členů nebo členy posudkové komise.
43. Dále v rozsudku uvedeno, že teprve poté, kdy by bylo důkladné sociální šetření provedeno, by dle názoru soudu měl být vypracován nový posudek PK MPSV, a měla být žalobkyně jednání PK MPSV ČR osobně přítomna, kdy i posudková

komise by sama zjistila, jakých úkonů posuzovaná je či není schopna a proč, a teprve pak by měl být vypracován posudek PK MPSV ČR a řádně odůvodněn.

44. Toto byly důvody, proč bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

45. Soud tedy měl za to, že dosud nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, tedy rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 3 správního řádu.

46. Poté žalovaný přípisem ze dne 24. 7. 2017 požádal PK MPSV ČR o provedení sociálního šetření (když předtím bylo sociální šetření provedeno v roce 2013). Šetření provedli pracovníci MPSV, oddělení odvolání a správní agendy kraj Vysočina, nové sociální šetření bylo provedeno v místě bydliště žalobkyně, kdy šetření prováděli celkem dva pracovníci a u sociálního šetření byla přítomna žalobkyně a také její syn pan V. P.

47. Pokud jde o sporné úkony, v záznamu ze sociálního šetření, které probíhalo jednu hodinu, bylo pak uvedeno v otázce komunikace:

Mluví srozumitelně a smysluplně, reaguje na otázky, nemá s řečí a jejím chápáním problémy. Z důvodu zhoršené jemné motoriky rukou zvládne z písemné komunikace s obtížemi pouze podpis. Tato skutečnost byla ověřena po ukončení sociálního šetření, kdy byla žadatelka požádána o podpis záznamu ze sociálního šetření. Podpis zvládla s obtížemi, měla problém správně uchopit tužku, písmo je roztřesené, špatně čitelné. Delší text by napsat čitelně nezvládla. Žadatelka vlastní pevnou linku. Dle jejího vyjádření zvládne pouze přijmout hovor (pokud má telefon blízko u sebe), čísla na telefonu není schopna z důvodu zhoršené jemné motoriky vytáhnout. Čtení s pomocí dioptrických brýlí zvládá. Dle sdělení syna zvažují zakoupit přenosný telefon.

48. Pokud jde o další základní životní potřebu, a to stravování uvedeno:

Žadatelka se stravuje 3x denně, snídani zajišťuje v pracovní dny pečovatelská služba, která připraví teplý nápoj, rozkrojí a namaže pečivo. Obědy žadatelka odebírá od firmy Pracovnice pečovatelské služby jí obědy donesou přímo do bytu, stravu naporcují a naservírují do lůžka. Nají se sama (lžící). Pečovatelky rovněž nalévají žadatelce pití, sama se napije. Večeři zajišťuje syn žadatelky, který rovněž zajišťuje celodenní stravu o víkendech a o svátcích (pečovatelská služba je v provozu pouze v pracovní dny od 7.00 do 15.30 hod.) Žadatelka si dle jejího vyjádření neukrojí pečivo, nenamaže, neotevře PET láhev ani zabalené potraviny, nenaporcuje stravu. V těchto úkonech jí proto pomáhají pracovníci pečovatelské služby nebo její syn. Nemá od lékaře stanovenou žádnou dietu. Z důvodu užívání léků však nesmí některé druhy potravin. Ví, o jaké potraviny se jedná a je schopna toto dodržovat.

49. Pokud jde pak o základní životní potřebu péče o zdraví, uvedeno:

Léky v lékárně vyzvedává pečovatelská služba nebo syn. Žadatelka má přehled o užívaných lécích. Z důvodu zhoršené jemné motoriky si však léky sama nevybalí, proto je do dávkovače v pracovních dnech chystá pracovnice pečovatelské služby a o víkendech a svátcích syn žadatelky. Pracovnice pečovatelské služby rovněž žadatelce lepí náplasti proti bolesti (v době nepřítomnosti pečovatelské služby zajišťuje syn). Čas užití léků rovněž hlídají pracovníci PS nebo syn žadatelky. Nachystané léky žadatelka užije. K lékaři je doprovázena autem (k autu je převezena na invalidním vozíku, na kterém se pohybuje i ve zdravotnickém zařízení). Celodenně používá kolenní ortézy, které si sama nenasadí.

50. Po vypracování tohoto sociálního šetření PK MPSV ČR, na pracovišti v Brně vypracovala posudek dne 30. 11. 2017. V posudku uvedla, z jaké podkladové dokumentace a jakých lékařských nálezů, včetně nového sociálního šetření vycházela. Uvedla, že po prostudování podkladové dokumentace a vyhodnocení všech údajů týkajících se zdravotního stavu s ohledem na zjištěné funkční poruchy dospěla k závěru, že u posuzované nebylo prokázáno těžké omezení nebo ztráta hybnosti horních končetin. Jemná motorika je sice porušena, není však prokázána těžká úchopová porucha obou horních končetin, ani ztráta úchopové schopnosti, která by byla objektivním podkladem k nezvládnutí bazálních životních potřeb v rozsahu potřebném pro sebe péči v oblasti stravování, péče o zdraví a komunikaci. Po zhodnocení neurologických nálezů nebylo prokázáno zhoršení této funkce na úroveň těžkého postižení nebo ztráty funkce a nález na horních končetinách je dle objektivních nálezů stejný. Z ortopedického hlediska je omezení hybnosti pravého ramene dostačující pro zvládnutí základní životní potřeby stravování, péče o zdraví a komunikace. I tak omezení hybnosti pravého ramene není těžké se ztrátou funkce, ostatní klouby horních končetin rovněž nejsou s těžkým omezením hybnosti. Na kloubech dolních končetin rovněž není prokázáno těžké omezení hybnosti. Nejsou prokázány těžké parézy nebo plegie dolních končetin. Rovněž není prokázáno ani ztuhnutí celé páteře s dopadem na nezvládnutí namítaných základních životních potřeb. Tedy dle platných právních norem není prokázána těžká porucha funkce, všechny doposud uznané životní potřeby zohlednily zdravotní stav posuzované vstřícně. To, že posuzované některé úkony nezvládá, nemá v doložené dokumentaci objektivní medicínský korelát.
51. PK MPSV, jak uvedeno, konstatuje, že funkční schopnosti dané dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem se hodnotí s využíváním zachovalých potenciálů a kompetencí osoby (tj. se zachovanými funkčními schopnostmi) a s využitím běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku, tzv. facilitátory, facilitující prostředky). Tzn., že pro účely zákony o sociálních službách se hodnotí funkční dopady zdravotního postižení na schopnost zvládat základní životní potřeby s využitím facilitujících prostředků, které vyrovnávají případné znevýhodnění a napomáhají nebo umožňují samostatnosti. Může jít např. o zdravotně vyhovující oblečení, obuv, hůl, berli, chodítko, zábradlí, madlo, odstranění prahu, lžici na obouvání, kompenzační pomůcky, jako protézy brýle, sluchadla, pomůcky při úniku moči, chůze s přidržováním o zábradlí, vstávání s oporou o nábytek atd. Posuzovaná má k používání alternativních metod a pomůcek dostatečné duševní kompetence. Je plně orientovaná, bez prokázaného kognitivního deficitu, bez smyslového onemocnění. PK MPSV znovu po prostudování veškeré podkladové dokumentace a vyhodnocení všech údajů týkajících se zdravotního stavu s ohledem na zjištěné funkční poruchy dospěla k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá při vstřícném hodnocení bez pomoci pět základních životních potřeb: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost. Z doložené dokumentace, která je shrnuta do výše uvedeného popisu funkčních poruch při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu posuzované, nevyplývají

těžké poruchy smyslové, duševní nebo pohybové, které by byly objektivním podkladem pro neschopnost zvládat ostatní základní životní potřeby, mimo již uznaných.

52. K námitkám žalobkyně pak v posudku uvedeno. PK MPSV nezpochybňuje, že z hlediska medicínského se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který posuzovanou limituje, z posudkového hlediska ovšem nebylo prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu (a to s přihlédnutím k použití kompenzačních pomůcek) posuzované bránilo ve schopnostech zvládat dalších základní životní potřeby, mimo již uznaných.
53. Komunikace neuznává: neprokázána porucha řeči, neprokázána závažnější porucha smyslových funkcí, podepíše se, není ztráta úchopové schopnosti, proto nebyl shledán objektivní medicínský korelát v neschopnosti úchopu tužky (silnější fixy apod.), ani zdravotní stav neodůvodňuje neschopnost vyklepání čísla na telefonu (jak uvádí sociální šetření) při využití vhodného telefonu, plně orientovaná všemi kvalitami bez prokázaného závažného kognitivního deficitu, bez mentálního omezení. Je tedy schopna běžné komunikace bez potíží, s určitými obtížemi komunikace psané.
54. Stravování neuznává: není prokázáno postižení hybnosti horních končetin, nejsou paresy, není porucha úchopu, které by byly objektivním korelátem k nezvládnutí porcování a servírování stravy. Je schopna z dlouhodobě doložené dokumentace chůze na krátké vzdálenosti po bytě, je tedy schopna přizpůsobit místo stravování místu servírování tak, aby nemusela jídlo přenášet.
55. Péče o zdraví neuznává: posuzovaná má přiměřené mentální a smyslové schopnosti ke zvládnutí této potřeby. Není prokázána závažná porucha kognitivních funkcí, posuzovaná je schopna dodržet léčebný režim. Je schopna si vzít léky z dávkovače, které mohou být nachystány do dávkovače týdenního. Toto z posudkového hlediska může provést pečující osoba 1x týdně, nejedná se pak o každodenní nutnost opakovaného úkonu. Aplikace analgetických náplastí lze lepit na dostupná místa. Nasazování ortéz dovoluje zdravotní stav zvládnout. Není těžká porucha funkce končetin.
56. V závěru uvedeno, že z těchto důvodů se považuje dle § 8 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, v platném znění, za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve stupni II., tj. středně těžká závislost.
57. Žalobkyni pak byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy se vyjádřila tak, že dle jejího názoru z uvedených lékařských zpráv naopak jednoznačně plyne, že žadatelka nezvládá další tři základní životní potřeby bez pomoci fyzické osoby, kdy jde o úkony komunikace, stravování, péče o zdraví. Dále uvedla, že je toho názoru, že se PK MPSV nevyrovnala s Metodickým pokynem ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise MPSV ze dne 27. 10. 2014, č. j.: 2014/9245-721, který např. pro účely posuzování základní životní potřeby péče o zdraví v bodě 8 na straně 19 pod písm. c) uvádí, že k neschopnosti zvládat péči o zdraví může dojít např. při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, ztrátě jemné motoriky. To je v rozporu se závěry PK ve zpracovaném posudku,

s čímž nemůže souhlasit. Dále uvedla, že PK MSPV by měla vypracovat doplnění posudku a řádně zdůvodnit, proč nepovažuje za relevantní zjištění MUDr. R. P. ze dne 12. 6. 2017, který žadatelku vyšetřil, a který jednoznačně uvádí, že u žadatelky je výrazně oslabena jemná motorika na obou horních končetinách (žadatelka není schopna sama si připravit a naporcovat stravu, není schopna odšroubovat víčko u láhve s vodou, nalít si vodu do skleničky, není schopna si připravit sama léky, včetně lepení opiatových náplastí). Pro oslabenou jemnou motoriku je oslabena i práce s mobilním telefonem. Žalobkyně také žádala, aby se PK MPSV vypořádala s metodickým pokynem.

58. PK MPSV doplňující posudek vypracovala dne 15. 2. 2018, kdy uvedla, že mimo jiné přihlédla k neurologickému vyšetření MUDr. R. P. z 12. 6. 2017, ortopedickému vyšetření MUDr. B. B. ze dne 6. 12. 2017, vyjádření žalobkyně prostřednictvím zástupce a s Metodickým pokynem ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise MPSV.
59. Ze zprávy ortopeda MUDr. B. mimo jiné vyplynulo, že tento ortoped popsal z ortopedického hlediska postižení žalobkyně a v závěru uvedl, že pacientka je mobilní na vozíku. Z ortopedického hlediska lze předpokládat spíše postupnou progresi potíží pohybového aparátu.
60. Uvedeno PK, že nově doložený ortopedický nález obsahuje diagnostický souhrn a informaci, že posuzovaná je mobilní na vozíku. Neobsahuje objektivní nález. Nicméně při prostudování dokumentace nebylo zjištěno stran ortopedické ani jiné dokumentace objektivizované zhoršení zdravotního stavu s dopadem na nezvládání dalších základních životních potřeb.
61. Pokud jde o neurologické vyšetření MUDr. P. z 12. 6. 2017 uvedeno, že PK měla toto k dispozici již při vypracování minulého posudku. Vyšetření prostudovala a posudkově zhodnotila. PK nezpochybňuje omezenou jemnou motoriku horních končetin, která je uváděna. Nejedná se však o těžkou poruchu funkce končetin, ani o ztrátu funkce končetin s dopadem na nezvládání namítaných základních životních potřeb (komunikace, stravování, péče o zdraví), ke kterým se PK podrobně vyjádřila v minulém posudku. Vyjádření MUDr. P., že posuzována si z důvodu poruchy jemné motoriky není schopna připravit a naporcovat stravu, odšroubovat víčko u láhve, nalít si vodu, připravit si léky a má oslabenou práci s mobilem, PK akceptuje jako jeho vlastní názor. Objektivní neurologickou poruchu PK posudkově zhodnotila, podrobně se k jednotlivým činnostem v minulém posudku vyjádřila. Z posudkově medicínského hlediska objektivní neurologický nález neprokazuje těžkou nebo úplnou funkční ztrátu horních končetin. Posuzovaná je schopna při absenci smyslového a mentálního postižení využít alternativní způsoby a facilitátory, rovněž vysvětleno při minulém posouzení.
62. PK pak uvedla, že neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

63. Soud na tomto místě ještě uvádí, že v posudku PK MPSV pak uvedeno, že posudková komise není schopna zajistit účast všech členů posudkové komise, aby bylo provedeno vyšetření žalobkyně v jejím bydlíšti, tedy v přirozeném sociálním prostředí a žalobkyně, která byla k jednání PK MPSV zvána, se s omluvou nedostavila pro svůj zdravotní stav.
64. Krajský soud v Brně konstatuje, že jak vyplývá z napadeného rozhodnutí žalovaného, podkladem pro vydání nového rozhodnutí ze dne 9. 3. 2018 byl posudek PK MPSV ČR z 30. 11. 2017 a doplňující posudek z 15. 2. 2018 a nově provedené sociální šetření, přičemž stanovisko žalovaného uvedené v rozhodnutí je totožné s tím, co žalovaný uvedl v písemném vyjádření k žalobě.
65. Krajský soud v Brně ve věci pak nařídil jednání na den 9. 1. 2019.
66. U tohoto jednání zástupce žalobkyně uvedl, že s rozhodnutím žalovaného žalobkyně nesouhlasí. Dle názoru žalobkyně žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu. Je sice pravdou, že ve věci bylo provedeno v roce 2017 nové sociální šetření a byl vypracován nový posudek PK MPSV ČR, na pracovišti v Brně, a poté doplňující posudek, avšak ani jeden z těchto posudků žalobkyně zatím nepokládá za posudek úplný a přesvědčivý. Po celou dobu řízení, které trvá již několik let, zůstávají sporné tři úkony, které žalobkyně dle jejího názoru není schopna zvládat sama, pouze s pomocí jiné fyzické osoby. Jedná se o komunikaci, stravování a péči o zdraví. Z nového sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně skutečně nezvládá komunikaci jinou formou než mluveným slovem. Příslušný pracovník provádějící sociální šetření přímo v bytě žalobkyně zjistil, jak také uvedl, že žalobkyně je schopna z písemné komunikace pouze podpisu a ničeho jiného, přičemž zvládá těžce i toto, tedy při pouhém podpisu udržet tužku, když písmo je roztřesené a málo čitelné. Ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně by žádnou psanou zprávu z tohoto důvodu nezvládla, přičemž v posudku se posudková komise s tímto nijak nevypořádala a pouze uvedla, že tento úkon, tedy komunikaci, žalobkyně bez pomoci cizí osoby zvládá. Stejně tak bylo zjištěno při sociálním šetření, že pokud jde o stravování, žalobkyně si stravu nenaservíruje, nenakrájí, přičemž žalobkyně sama nepochybně, že nějakým způsobem se po bytě pohybovat může, ovšem v tomto nespočívá pro ni zásadní problém, pokud jde o servírování a nakrájení stravy. Toto žalobkyně nezvládá kvůli problémům s jemnou motorikou rukou, přičemž skutečnost, že servírování a krájení stravy nezvládne, vyplývá jednoznačně i ze sociálního šetření. Zástupce uvedl, že neví, jak by se mohla žalobkyně sama najíst, když si nedokáže stravu naservírovat, nakrájet nebo otevřít láhev s vodou, aby se napila. Stejně tak to platí i o dalším úkonu, a to péči o zdraví, kdy i ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně není schopna si do týdenního dávkovače vytlačit léky, tento úkon jí musí učinit jiná osoba. Ani s touto skutečností se posudková komise v posudku nepořádala.
67. Dále uvedl, že pokud jde o rozhodnutí žalovaného, vychází toto z posudku a doplňujícího posudku PK MPSV ČR a jeho závěrů přesto, že tyto posudky jsou v rozporu se sociálním šetřením. Pokud by chtěl žalovaný zjistit náležitě skutkový

stav věci, musel by tyto rozpory vidět, a proto dle názoru zástupce měl za této situace požádat posudkovou komisi z jiného kraje, aby vypracovala revizní posudek, a pak teprve posoudit, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav věci či nikoliv. Za situace, kdy nic takového nebylo učiněno ze strany žalovaného, trvá žalobkyně na tom, že rozhodnutí žalovaného se opírá o posudek neúplný a nepřesvědčivý. Dále uvedl, že pokud jde o doplňující posudek PK MPSV ČR, byl vypracován proto, že žalobkyně doručila zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. P., který je jejím ošetřujícím lékařem v oboru neurologie. Tento lékař ve zprávě uvedl, který úkon žalobkyně není schopna z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu sama zvládnout, přičemž dle žalobkyně se jedná o objektivní zjištění jejího ošetřujícího lékaře. Posudková komise však v posudku uvedla, že se jedná pouze o subjektivní názor uvedeného lékaře, aniž by toto jakkoliv zdůvodnila, přičemž zástupce uvedl, že MUDr. P. je neurolog, stejně jako jeden z přísedících lékařů zasedající v posudkové komisi. Jedná se tedy o lékaře, který má stejnou odbornost jako neurolog zasedající v PK. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by MUDr. P. v lékařské zprávě uváděl subjektivní názor, a že by se nejednalo o objektivní zjištění. Za situace, kdy rozhodnutí tedy bylo vydáno na základě neúplného a nepřesvědčivého posudku, navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

68. Soud pak ještě uvádí, že u jednání před soudem na dotaz zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně není schopna se dostavit, resp. aby byla dopravena k jednání PK MPSV ČR, na pracoviště do Brna. Je to s ohledem na její zdravotní stav, takovou dlouhou jízdu autem by nezvládla. Pokud jezdí k lékaři do Jihlavy, takovou cestu, protože je krátká, zvládne.

69. **Posouzení věci krajským soudem.**

70. **Žaloba je důvodná.**

71. Soud na tomto místě uvádí, že přesto, že věc byla již nyní potřetí zrušena Krajským soudem v Brně, krajský soud stále nepokládá, a to ani nyní, posudek PK MPSV ČR a doplňující posudek za posudek úplný a přesvědčivý a má za to, že takovýto posudek zatím nemůže být vzat za podklad rozhodnutí žalovaného.

72. K této skutečnosti soud dospěl z následujících důvodů.

73. Je sice třeba uvést, že žalovaný respektoval názor soudu v tom smyslu, že je třeba doplnit dokazování o nové sociální šetření v přirozeném prostředí, neboť od posledního sociálního šetření již uplynuly čtyři roky s tím, že je třeba provést sociální šetření tak, aby si sociální pracovník skutečně ověřil v domácnosti žalobkyně, jaké úkony, tedy jaké základní životní činnosti je schopna zvládat sama nebo pouze za pomoci jiné osoby, a aby toto bylo „fyzicky“ zjištěno příslušným sociálním pracovníkem, nikoliv pouze napsáno to, co žalobkyně nebo někdo z jejích rodinných příslušníků sociálnímu pracovníkovi řekne a teprve poté, aby byl znovu vypracován posudek PK MPSV ČR o zdravotním stavu žalobkyně a z toho plynoucí schopnosti zvládat či nezvládat základní životní potřeby a jaké.

74. Pokud jde o sociální šetření, má soud za to, že byl respektován názor soudu, když bylo sociální šetření provedeno řádně v přirozeném sociálním prostředí žalobkyně, tak, že příslušní pracovníci se skutečně snažili ověřit, jaké úkony základních životních potřeb je žalobkyně schopna zvládat sama, a jaké zvládat sama schopna samostatně není.
75. Soud uvádí, že má za to, že ani nyní nebylo najisto postaveno, že žalobkyně je schopna zvládat základní životní potřeby, a to komunikaci a stravování. Má za to, že pokud jde o posudek PK MPSV ČR ze dne 30. 11. 2017 a doplňující posudek ze dne 24. 3. 2018, posudková komise ke sporným úkonům, které od počátku jsou – komunikace, stravování a péče o zdraví – se vyjádřila velmi stručně a soud neví, pokud jde např. o komunikaci, jak dospěla PK k závěru, že tato základní životní potřeba jí nebyla uznána, a že posudková komise dospěla k závěru, že ji žalobkyně zvládá.
76. Soud nepochybně, v případě žalobkyně, že tato nemá žádnou smyslovou poruchu, která by jí bránila uvedenou základní životní potřebu zvládat a neví, pokud jde o tuto základní životní potřebu, jakých facilitátorů by mohla používat. Bylo zcela jednoznačně prokázáno, a žalobkyně to ani nepochybně, že je schopna normálně se dorozumět řečí, ovšem soud uvádí, že to není jediný komunikační prostředek a má za to, že ze sociálního šetření vyplynulo, že není schopna komunikovat, pokud jde o komunikaci psanou. Při sociálním šetření bylo ověřeno, že žalobkyně je schopna se sama, když drží silnější tužku, podepsat (když sociální šetření podepsala), ovšem ze závěru vyplývá, že jí to jde velmi těžší, písmo je roztřesené a málo čitelné. Soud tedy neví, jak by mohla žalobkyně napsat, byť třeba i krátkou zprávu a PK MPSV v závěru posudku toto shrnula tak, že je schopna běžné komunikace bez potíží (tím jde určitě o komunikaci mluvenou), ovšem s určitými obtížemi komunikace psané. Soud má za to, že to, že se žalobkyně podepíše velmi ztěží, velmi málo čitelným písmem a roztřeseně, vůbec neznamená, že je v tomto směru schopna komunikovat, neboť jiné písemné komunikace, než podpisu, který má zajisté nacvičený, a který jí jde také velmi těžce, není schopna. Ze sociálního šetření totiž vyplývá, že žádný delší text (soud má za to, že kromě podpisu) by nezvládla. Navíc určité problémy má žalobkyně i s komunikací prostřednictvím telefonu, což rovněž vyplývá ze sociálního šetření, ale i ze zprávy MUDr. P. – ošetřujícího neurologa žalobkyně. Soud má za to, že skutečnost, že MUDr. P. uvádí, jaké úkony žalobkyně zvládá či nezvládá, v žádném případě nemusí být pouze jeho subjektivní názor. Soud má za to, že pokud by tomu tak bylo, jednoznačně by to z předložené lékařské zprávy vyplývalo, nic takového však v předložené zprávě uvedeno nebylo, přičemž se jedná o ošetřujícího lékaře žalobkyně, který s ní rozhodně přichází do styku, takže jeho sdělení ohledně zvládaných či nezvládaných úkonů dle názoru soudu vyplývá z jeho pozorování, nemusí se v žádném případě jednat pouze o skutečnost, kterou by sdělila lékařka samotná žalobkyně nebo nějaký příbuzný.
77. Soud má pak za to, že žalobkyně měla být shlednuta některým ze členů posudkové komise, v žádném případě se nemuselo jednat o situaci, že by celá posudková

komise přijela do domácnosti žalobkyně a tam zjišťovala, jakých úkonů žalobkyně s ohledem na poruchu jemné motoriky je či není schopna. Soud tuto skutečnost uvádí z toho důvodu, že sám má osobní zkušenost s tím, že např. v jiném případě předseda posudkové komise z Českých Budějovic přijel do domácnosti posuzovaného, protože se jednalo o složitější případ a chtěl si na místě sám zdravotní stav a z toho plynoucí schopnost či neschopnost určitých úkonů a jejich zvládání či nezvládání ověřit. Soud nevidí ani v tomto případě za vyloučení, aby některý člen posudkové komise žalobkyni navštívil v místě jejího bydliště a sporné skutečnosti také ověřil. Navíc soud uvádí, že podle § 9 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb. „pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkční schopnosti z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu **v přijatelném standardu.**“

78. Soud tedy zdůrazňuje, že pokud má žalobkyně zvládat tuto základní životní potřebu – komunikaci – musí být zvládána v přijatelném standardu.
79. Z přílohy č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb. však mimo jiné vyplývá, při vymezení schopnosti zvládat základní životní potřebu komunikaci, že aby osoba tuto životní potřebu zvládala, musí mimo jiné se dorozumět také psanou zprávou a používat běžné komunikační prostředky, když soud zdůrazňuje, že to musí být v přijatelném standardu.
80. Pokud Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí dospěla k závěru, že žalobkyně je schopna komunikovat (v přijatelném standardu), měla se s touto skutečností (když něco jiného vyplývá dle názoru soudu ze sociálního šetření i ze zprávy ošetřujícího neurologa MUDr. P.) řádně a srozumitelně vypořádat v posudku, což se doposud nestalo.
81. Stejně tak má soud za to, že je to i se základní životní potřebou stravování, když z přílohy č. 1 vyhl. č. 500/2006 Sb. vyplývá, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
82. Žalobkyně však z toho, co vyplývá ze sociálního šetření, není schopna si stravu naporcovat, když naopak PK MPSV ČR uvádí, že nebyly zjištěny objektivní koreláty k nezvládání porcování stravy, přičemž k tomuto se vyjadřuje v závěru posudku pouze jednou jedinou větou a vůbec nehodnotí rozdíly mezi sociálním šetřením a posudkovým hodnocením PK MPSV ČR. V tomto směru tedy v žádném případě posudek posudkové komise není posudkem úplným a přesvědčivým.
83. Jak komunikace tak také stravování jsou dennodenními potřebami člověka, bez nichž se nemůže obejít. Soud nepochybně, že všechny smysly má žalobkyně v pořádku, že se pohybuje o dvou berlích po bytě, a že pokud jde o obě tyto základní životní potřeby, a to komunikaci i stravování, problém je s jemnou motorikou rukou, když trvá na tom, že zatím nebylo přesvědčivě posudkovou

komisí zhodnoceno, proč žalobkyně tyto úkony samostatně zvládá, když ze sociálního šetření i zprávy MUDr. P. vyplývá dle soudu opak.

84. Soud znovu zdůrazňuje, že nebylo posudkovou komisí nijak vysvětleno, že by se snad, pokud jde o lékařskou zprávu MUDr. P. a její závěr, mělo jednat o jeho subjektivní názor, a pokud se to PK MPSV domnívala, měla kontaktovat uvedeného lékaře a žádat vysvětlení této zprávy.
85. Pokud pak jde o poslední „spornou“ základní životní potřebu, a to péče o zdraví, v tomto směru se soud ztotožňuje se stanoviskem PK MPSV ČR, a to v tom směru, že tento úkon je schopna žalobkyně zvládat, a to proto, že léky je možno přichystat do dávkovače na celý týden, což jí může udělat buďto pečovatelská služba, nebo někdo z příbuzných a je zcela nepochybné, že žalobkyně z dávkovače si již dokáže léky vzít sama. V tomto směru jí v tom nic nebrání, a to ani postižení rukou a není ani, jak soud již uvedl, nijak smyslově postižena, je schopna si i náplast nalepit na vhodné místo, kam dosáhne a i nasazování ortéz dokáže sama zvládnout. Pokud jde o přichystání léků do dávkovače na celý týden, toto soud zdůrazňuje proto, že si léky nemusí chystat každý den tak, aby je musela každý den vytlačet z plata a ostatní úkony, byť by byly třeba každodenní (pokud jde o péči o zdraví), zvládne a smyslově ji nic neomezuje v tom, aby zvládala předepsaný léčebný režim. Soud tedy tuto základní životní potřebu pokládá za zvládnutou a v tomto směru se ztotožňuje s posudkem PK MPSV.
86. Soud tedy uzavírá, že opětovně bylo vydáno rozhodnutí žalovaného na základě posudků PK MPSV ČR, které nejsou úplné a přesvědčivé. Soud vyjádřil jasně své stanovisko v tom, proč posudky za úplné a přesvědčivé nepokládá a musí tedy konstatovat, že zatím nebyl zjištěn skutkový stav nade vší pochybnosti, tak jak má na mysli ust. § 3 správního řádu.
87. Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a ukládá mu, aby byl vypracován znovu posudek PK MPSV ČR, a aby posudková komise znovu zhodnotila sporné základní životní potřeby a přesvědčivě se k nim vyjádřila, a to komunikaci a stravování, když soud opětovně zdůrazňuje, že vzhledem ke sporným skutečnostem by se posudková komise, popř. některý z jejích členů měl i osobně přesvědčit o sporných skutečnostech v přirozeném sociálním prostředí žalobkyně a teprve poté byl vydán posudek, který by byl posudkem přesvědčivým a úplným tak, aby se mohl stát základem pro vydání rozhodnutí žalovaného.
88. Soud proto rozhodnutí žalovaného dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení s odkazem na vyslovený právní názor soudu.
89. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, náklady řízení přiznány nebyly, neboť jí žádné náklady řízení nevznikly.

90. Dle § 35 odst. 9 s.ř.s. ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna dle vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za zastupování za tři úkony právní pomoci po 1.000 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, neboť zástupce žalobkyně předložil doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně